

SPEJDER JUL 1994

Arnold

Af Lars Tjalve.

Illustreret af Nikoline Werdelin

og stjernen

„Jeg synes ikke juletræet ser ud af ret meget i år!“ mente mor kritisk, da far og Arnold vendte hjem med dagens høst. Familiens to mænd havde været ude og fælde det, mens mor og Birthe havde sved på panden af julebagningen.

„Det er nok krøbet, fordi det har regnet så meget!“ kommenterede Arnold, mens han og far baksede med at få det ud af bilens bagagerum. Det var pakket ind i et stort net, så det kunne være der uden at brække alle grenene. „Nej“ fortsatte han, „der var så vådt ude i skoven, at vi måtte trække vod efter det.“

„Men det ser da helt net ud,“ fortsatte han uanfægtet, mens de baksede videre for at få det ind i stuen. Far og mor så ud som om de gerne ville overhøre hans vandede vittigheder.

„Hent så foden,“ kommanderede far. „Det behøves ikke,“ blev Arnold ved, „jeg har to af dem her!“ „Juletræs-foden!“ hvislede far og så ud som Dracula lige før angreb. Arnold hentede jernfoden, som kunne vandes. Men det var nok ikke nødvendigt. Han mente, at træet havde fået alt det vand, det behøvede i dette liv.

„Så skal vi have stjernen på,“ kommanderede far videre. „Helt ærligt, ser den ikke lidt slidt ud,“ fortsatte han, da den var blevet hentet, „er den ikke lidt gammel?“ „Det er julen vel også,“ mente Arnold, „men derfor kan den vel være god nok alligevel.“

Han følte sig lidt trådt på. Den stjerne havde han selv lavet, da han var lille. Og det var selvfølgelig rigtigt, at der var brugt det meste af en tube lim for at få guldpapiret til at hænge sammen. Det var en stjerne af meget lim – og lidt papir. „Jeg synes den er pæn,“ afgjorde mor sagen, „og stjernen er næsten det vigtigste overhovedet, når det er jul.“

„Når nu I mandfolk har fået sat stjernen på, gider I så give et par hænder med i køkkenet?“ Det var tydeligt, at hun ikke havde tænkt sig at indlede en diskussion. Det var en ordre, så far og Arnold indfandt sig til tvangsbagning i køkkenet.

„Her skal I se verdens bedste klejnevri-der i funktion!“ og så tabte far en håndfuld klejner ned i den sydende gryde, så det sprøjtede på Arnold, der gav et

hyl fra sig og tilbragte det næste kvarter med hånden under vand. Det gjorde ikke noget, mente han. Han var i virkeligheden bedst til at se på de andres energiske arbejde.

„Se,“ gjaldrede lillesøster Birthe, „jeg har lavet verdens største vaniljekrans!“ „Ih, du store,“ sagde mor og lavede øjne, „det ligner selveste Midgårdsormen!“ „Hvaffor en middagsorm?“ spurgte Birthe. „Ikke middagsorm – midgårdsorm! Du véd nok: det var det monster, de gamle vikinger troede lå uden om hele jorden.“ „Spiste de den til middag?“ blev Birthe ved.

„Nej,“ brød Arnold ind. „De var faktisk bange for, at den skulle æde dem til middag.“ „Hvoffor det?“ spurgte hun videre. „Fordi den lå der og var kæmpestor og kæmpesulten – sådan!“ sagde Arnold og stak hovedet frem og hapsede en ordentlig bid af Birthes midgårdsorm.

Hun skulle lige til at brokke sig, da far fortsatte: „Det var jo derfor de blev så glade for julen, de gamle. Den fortalte dem, at der var andet til end uhyggelige monstre og mørke. Jeg ved ikke,

men jeg har altid syntes, at julen handler om lys. Det er jo også derfor stjernen i toppen af træet er det vigtigste af det hele." Da Arnold var kommet i seng, lå han og lyttede til mørket udenfor. Det lød som om et stort dyr møvrede rundt i haven. Han kom til at grine: Det var nok midgårdsormen.

Han skuttede sig under dynen. Hans

hånd gjorde stadig ondt, når han kom til at røre ved dynen med den. Han lagde den op på dynen, men så blev den også kold. Hans tanker gled videre. Der var dengang, da Thor var ude at fiske for at fange nytårstorsk, og så fik han Midgårdsormen på krogen, og hvis de ikke havde kappet linen, var de blevet trukket ned med båd og det hele.

Der var også andre monstre – som f.eks. Fenrisulven, der stod og gøede ude på sletten. I det samme var der en hund, der gøede udenfor. Arnold syntes pludselig, han frøs. Var julen virkelig sådan en uhyggelig tid – dengang? Det var det vist, og det var vel derfor de spiste og drak så meget. For at glemme.

Tankerne gled videre. Og historien om julen, den begyndte også i mørket. Det hele begyndte med nogle hyrder, der sad og frøs i mørket ...

... og så var han der pludselig. Han sad og krøb sammen i mørket. Hans hånd gjorde ondt. Han huskede, at det var fordi han havde brændt sig i går, da der pludselig dukkede en ulv op, og han og Ruben måtte gribe hver sin brændende gren for at jage den væk. Ulven var forsvundet igen, men han

havde fået et ordentligt sår.

Gamle Johannes havde kigget på det og sagt, at det nok fortog sig med tiden, og så havde han gnedet det med noget fedtet stads, han havde i sin taske.

Han måtte have blundet lidt, for han syntes ikke han var rigtig klar i hovedet. Han skelede lidt til siden; jo, der sad Ruben, og der sad Gamle Johannes.

De så også ud som om de sov. Ilden brændte ikke ret meget nu. Det var mest gløder.

Han overvejede et øjeblik, om han skulle lægge lidt mere på, men blev enig med sig selv om, at det kunne vente. Han syntes, at han kunne høre noget bevæge sig i mørket. Det lød som et stort dyr, der slæbte sig af sted.

Han stirrede ud i det tætte mørke, til øjnene begyndte at løbe i vand. Så var der igen en lyd, og nu kunne han se de gule øjne fra det, der måtte være en ulv.

Nej, denne gang var det ikke én men flere. Nu lod det til, at også de to

andre havde set eller hørt det. De kom på benene i en fart og greb hver deres brændende gren. Det smertede igen i Arnolds hånd, men han tænkte ikke over det før bagefter, da de igen var alene i mørket.

Da blev smerten næsten uudholdelig. Gamle Johannes så betænkelig på den. „Det ser ikke godt ud,” mumlede han. Så tog han en rask beslutning. „Kom, knægt! Vi må ind til byen for at se, om nogen skulle have noget salve. Nu har fårene vel fred et stykke tid.“

De begav sig på vej. Da de kom ind i

byen vrimlede det med mennesker. Der var lys i de fleste huse og der lød højroset latter fra kroen. „Det er den åndsvage fortælling“, mumlede Johannes, „som om folk ikke havde bedre ting at tage sig for!“

Men de fik fat i kromanden, som fik fat i sin kone, der rev et klæde i strimler og smurte Arnolds hånd ind og lagde en forbindelse om den. „Det er blevet sent, men I kan vel ligge i stalden for natten,“ sagde hun venligt og nikkede til dem. Arnold forsøgte at smile taknemmeligt, men det blev kun til en grimasse, fordi hånden stadig gjorde ondt. „Her! Drik dette her“, sagde hun videre og rakte ham et krus med noget varmt og stærkt.

Arnold syntes, han blev helt svimmel af det.

Han lå og døsede i halmen ude i stalden. Han hørte halvt, at der også kom nogen andre ind i stalden og lagde sig længere henne i en anden bås. Så syntes han, at han også hørte barnegråd, men det kunne også godt være noget, han drømte.

Senere på natten vågnede han. Han havde rigtig kvalme nu. Han måtte ud og have frisk luft. Han famlede sig vej i mørket. Og så stod han ude i det fri og så op mod himlen og drak luften i store

slurke. Så opdagede han med ét, at det slet ikke var mørkt længere.

Hele himlen var oplyst af et voldsomt lysskær. Han kunne ikke se, at husene og han selv kastede skarpe skygger. Og det var som om lyset var levende, som om noget bevægede sig inden i det. Han opdagede med ét, at Gamle Johannes og Ruben stod ved siden af ham.

De så ud som de lyttede „Hvad er det?“ spurgte han. „Kan du ikke høre, knægt!“ mumlede Johannes. „Har du slet ikke øjne i hovedet?“ Arnold virrede med hovedet. Han syntes ikke, han så andet end det der levende lys.

Jo, måske en stjerne. Jo, der var den. Den var stor. Det var den, der lyste det hele op. Det var ikke bare en lille hvid prik som de andre på himlen. Den var som en hvirvel af lys. Det måtte være kvalmen, for nu var det hele væk. Og der var bare det normale nattemørke.

Også de to andre så forstyrrede ud og gned sig over øjnene, som om de ikke var sikre på, hvad de havde set. „En stjerne, en engel!“ mumlede Johannes. „Og så lige her!“ Han ænsede ikke de to andre. „Lægedom, den lovede, lyset!“ mumlede han videre. „Vi må ind og se!“

De gik ind i stalden igen. Nu kunne Arnold se, at det var rigtig nok. Der var andre i stalden. En mand og en kvinde og et temmelig nyfødt barn, som de havde anbragt i krybben. Kvinden så op, da de trådte ind. „Velkommen,“ sagde hun. Manden sagde ikke noget. Det gjorde barnet heller ikke.

Men Arnold lagde mærke til, at det havde usandsynligt klare øjne. Ja, det var næsten som om hele rummet blev lyst op – ikke af den søvnige staldlygte, men af barnet. Men det kunne jo ikke passe. „Sig pænt goddag til de fremmede,“ sagde kvinden til barnet, som strakte sine hænder ud så de lige strejfedes Arnolds hånd. Det var som om, der gik et stød gennem den dårlige hånd.

... Så vågnede han. Han lå i sit mørke værelse. Noget måtte have vækket ham. Han stod op og gik hen til vinduet og kiggede ud. Det blæste, og blæsten havde fejlet regnskyerne væk. De sidste skyer lå som tynde strimler hen over

himlen. Et par enkelte stjerner glimtede. De så ikke ud af meget.

Et par linjer fór gennem hovedet på ham: „Det var midt i julenat – hver en stjerne glimtede mat – men med ét der blev at skue ...“ „Nej, den stjerne var der ikke. Den sad inde på juletræet. Det var den, der var hele julen.“

Han opdagede pludselig, at hans hånd ikke gjorde ondt mere. Han kom til at tænke på sin drøm. Hvad var det, han havde drømt: Lægedom, lys, den lovede ...?

Det var godt nok med den stjerne, som kunne jage alle monstrene på flugt. Han gik hen og lagde sig igen. Det var godt nok med julen, festen for lyset og festen for livet.

PÅ SLÆDEREJSE

Det er den 8. februar 1994 og slædehold 2 er undervejs på forårsrejsen. Vi ligger i telt ude på isen i Nordøst-grønland.

Kl. 0745. Ring ... Zirp, zirp, zirp – tre lynlåse bliver åbnet. En hånd kommer listende ud gennem indersoveposen og derefter ydersoveposen. Jeg føler mig frem til tændstikæsken, jeg lagde frem i går. Får hurtigt tændt petroleumslampen og derefter sprittabletterne til vore to primusser.

Jeg kravler ud af soveposen, kigger over på min makker, Torben, men kan kun se hans ånde, der stiger op som tåge. Jeg har joggingtøj på kroppen. Hopper i termotøj, støvler, handsker, vanter og hue og kravler ud af teltet.

Vores 11 slædehunde er fastgjort til en kæde og sover. Hundenes snuder er begravet under halen for at holde dem varme. Går over og kigger til Maj. Maj er højgravid. I går lagde Maj sig oven på slæden, mens vi kørte, fordi hun ikke kunne følge med. Løfter Maj op og ... jo, hun har født, der ligger to

hundehvalpe. Tager hvalpene fra Maj, går væk fra hundene og afliver hvalpene. Kigger over på Maj, hun ligger atter med snuden under halen.

Kravler ind i teltet igen. Smelter sne, blander tørmælk i og finder morgenmaden frem. „Så er der morgenmad, Torben.“ Deler en pakke havregryn blandet med kagechokolade. Snakker om Maj. Maj er blevet gravid ved en fejltagelse. Normalt nedkommer tæverne om sommeren. Sker det en sjælden gang om vinteren, er man nødt til at aflive hvalpene. Hvalpene

kan ikke overleve under de hårde frostgrader.

Da morgenmaden er indtaget, er det tid til et „siddende“ toiletbesøg. Ved minus 32 grader går det forbavsende hurtigt. Torben går ud og begynder at pakke slæden.

Jeg koger vand til vore termoflasker. To termoflasker med varm saft og med kogende vand. Derefter ligger vi en halv times tid og læser i vore bøger. Der er dejligt varmt i teltet, men nu er det tid til at

Tekst: Stig André Hansen, 28 år, uddannet styrmand. Netop nu siriusmand ved Slædepatruljen Sirius i Nordøst-grønland. Vender hjem i efteråret 95.
Foto: Stig André Hansen og Biofoto

komme afsted. Af med joggingtøjet og på med svedundertøj, langt undertøj, to par sokker, bluse, bukser, støvler, jakke, hue, handsker og vanter. Primusserne bliver slukket.

Torben kravler ud af teltet og jeg rækker udstyret ud til ham. Teltet bliver pakket sammen og nu skal hundene have seler på. „Op at stå, Heimdal.“ Hunden kigger op med et udtryk: „Nah, det kan du da ikke mene.“ Langsomt rejser Heimdal sig, strækker sig, og OK lad mig så få den sele på ...

Da alle hundene har fået sele på, bliver slæden surret. Nu er det tid at spænde hundene for. Hundeglam og dans bryder nu løs i kæden. Jeg stiller mig foran slæden og Torben sender hundene op én efter én. Hundene bliver koblet til hver deres træksskagle i viften med en karabinhage, hvorpå

MED SIRIUS

de får besked om at lægge sig. Nu er alle hundene spændt for på nær Maj.

Moderne (undersiden af slæden) bliver skrabet rene for hundemøg og is og med en pensel smøres der kogende vand på. Vandet fryser til is og får slæden til at glide bedre. Hundene er meget ivrige efter at komme afsted, men der bliver straks råbt dæk, når en hund er ved at rejse sig. Maj bliver lagt ovenpå slæden, hun er for træt til at løbe idag.

På med skiene, fat i slæden og nu kommer den længe ventede ordre – så kører vi hunde. Det bliver straks efterfulgt og afsted går det ud over isen. Torben og jeg står på hver sin side af slæden og har travlt med at dreje slæden uden om en hundemøg, der ligger foran slæden.

Sådan går det et kvarters tid, god fart og mange drej uden om hundemøg. Nu har hundene løbet den

værste energi af sig og slår over i trav. Torben tager et par skistave og løber foran slæden. Jeg løber ved siden af slæden og kommer med muntre tilråb til hundene. Efter en time bytter vi, nu er det min tur til at løbe foran. Og efter endnu en time holder vi pause.

Hundene ruller sig i sneen og spiser sne. Vi drikker varm saft og spiser

chokolade. Derefter afsted igen. På et tidspunkt kigger hundene ind mod land, og vi kan se en flok moskusokser, der står på fjeldsiden. Hundene drejer derover, men vi får vores førerhund til at løbe den rigtige vej. Maj ligger ovenpå slæden og følger med i det hele.

Sidst på eftermiddagen når vi en

dal, vi skal igennem. Nu bliver føret dyb løs sne, og hundene synker ned i sneen til brystet. Hundene bliver koblet i tandem. I tandem går hundene på en lang række. Tempoet falder gevaldigt. En mand går foran og trapper spor til hundene, mens den anden går bagved og skubber på slæden.

Kl. 1730 stopper vi og går igang med at lave teltplads. Vi har nu været undervejs i 7 timer og kørt 38 km.

Torben går igang med at rejse teltet, mens jeg slipper hundene løs. De gamle hunde går rundt og brummer af hinanden og puster sig op. De yngre hunde spurter omkring og laver skæg og ballade. Jeg tager selerne af hundene og sætter dem i kæde.

Strammer derefter teltbardunerne.

Nu er Torben parat til at få udstyret ind i teltet. Ind med soveposer, primusser, mad, gryder, underlag og radioen. Radioen bruger vi til at komme i kontakt med slædepatruljens hovedkvarter, Daneborg. Antennen til radioen bliver herefter gjort klar.

Nu skal hundene fodres. Det er dagens højdepunkt for hundene. Så

snart hundene hører sækken med hundefoder blive åbnet, er der hundeglam og dans i kæden for anden gang idag.

Hundene får pemmikan, fedt og tørfisk.

Pemmikan er et foder, der indeholder meget energi. Inde i teltet skifter jeg til joggingtøj. Det fugtige tøj bliver tørret i et net under teltloftet.

Til aftensmad får vi en frysetørret ret, ris og saft. Jeg hopper i termotøjet og går ud og kigger til hundene. Hundene ligger veltilfredse og slapper af. Men hvis jeg har lyst, vil de da gerne kløs lidt på maven ... Jeg er

mere interesseret i Maj, men hun har ikke født igen.

Ved nitiden spiser vi aftensmad for anden gang. Denne gang rugbrød og dåsepålæg. Resten af aftenen går med at læse, skrive dagbog og slumre. Ved 11-tiden går jeg igen ud til Maj. Denne gang har hun født sin tredje hvalp.

Tilbage i teltet og Torben lukker for primusserne. Vi kravler i soveposerne og går til ro. I løbet af natten føder Maj sin fjerde og sidste hvalp. Dagen efter ligger hun på læsset mens vi kører. Den efterfølgende dag er Maj frisk igen og kan løbe sammen med de andre hunde hele dagen.

Næste morgen kl. 0745. Ring ... Zirp, zirp, zirp ...

JULEPYNT AF PASTA

Tekst: Mette Tandal Olsen

Foto: Mogens Carrebye

Pasta er ikke kun noget man spiser - det kan også med lidt fingersnilde forvandles til flot pynt på juletræet ...

Du skal bruge:

- pasta (sløjfer, skruer og rør)
- stærk lim (universal- eller kontaktlim)
- guld-, sølv- eller bronzespray
- nål og tråd
- vatkugler og ris

Julestjerne: Lim pastarør sammen én efter én med enderne sammen i centrum. Lad limen tørre inden du limer én ny på.

Engle: Brug små og store pastasløjfer. Lim to store sløjfer på tværs af hinanden. Lad dem tørre. Lim en halv af de små sløjfer på som hoved.

Lim en vatkugle på en pastaskrue. Lim en pastasløjfe på som vinger. Giv englen hår på ved at lime riskorn på vatkuglen.

Husk at lade limen tørre hver gang, du har limet et pastastykke på.

Spray pastafigurerne med guld-, sølv- eller bronzespray, når de er tørre.

„Hvad skal den her?“ Skyggen af en bekymring blandede sig med irritationen i Flemmings stemme.

„Hvad for en én?“ spurgte Anne uden at prøve på at skjule, hvor sur hun var. „Hvad er der nu galt?“ Hun var gået bagest, sammen med Tabita og Sanne.

Flemming nedlod sig ikke til at svare med ord, men lod skæret fra sin super-håndlygte lygte glide hen over jorden, demonstrativt langsomt. Patruljen havde fulgt den asfalterede vej fra byen de fire kilometer op til skoven og standsede nu ved skovvejen, som førte ind til hytten. Klokken var 17, men det var allerede mørkt; det var sidste fredag før jul, dagen efter årets korteste dag.

„Det er ikke en personbil,“ konstaterede Michael. „Det er dækkene for brede til.“

Morten nikkede samtykkende. „Det har du ret i. Men det er heller ikke nogen lastbil.“

„Sig mig engang – står I nu igen og snakker om biler?“ Annes stemme var skarp og klar. „Hvorfor?“

„Fordi det spor er afsat for nyligt, det kan vi se på gruset,“ svarede Flemming i samme tonefald. „Fordi alle andre biler end skovvæsenets ikke har noget at gøre her.“ Han lyste på skiltet med „*Motorførsel forbudt*.“ „Og fordi skovvæsenets folk holder fyraften tidligt om fredagen.“

„Så er det nok et kærestepar.“ Tabitas tænder skinnede i mørket, i et af hendes store smil.

• • • — — — • • •

TIGER

„I en tung varevogn?“ Morten rystede på hovedet. „Nej, det er nok snarere krybskytter. De har travlt før julen.“

„Jeg forstår ikke, at nogen kan ramme et dyr i sådan et mørke.“ Tabita så op mod skyer, som drev lavt hen over skoven.

„Han rammer dyrene med strålen fra sådan én.“ Michael pegede på Flemmings lygte. „Mange dyr står eller sidder helt stille, når de bliver blændet. Og så skyder han.“

„Sig mig, er det her en diskussionsklub?“ spurgte Sanne.

Ingen svarede. Alle stod og lyttede, det gjorde hun også selv. Efter lyde fra skoven. Men det eneste, de kunne høre, var den fjerne durren af lastbil-tog på motorvejen lige vest for skoven.

„Nå, patruljeleder – er det kæreste-folk eller krybskytter, du er bange

for?“ spurgte Anne.

Flemming svarede ikke, men gik ind på skovvejen med sikre skridt, og de andre fulgte efter. De gik i gåse-gang med god afstand, dels fordi de var i vane med det fra asfaltvejen (hvor det gjaldt om at holde sig godt ude i vejsiden for at være i sikkerhed for biler), dels fordi de fleste, måske alle, pludselig fik lyst til at gå lidt for sig selv. Rygsækkene føltes tunge.

Med det samme de var inde i skoven, blev det endnu mørkere. Træerne slugte den smule lys, der var kommet fra himlen, da de gik ude på den asfalterede vej – genskin fra drivhuse fyldt med julebegonier og fra gadebelysningen i byen bag dem.

Ikke en stjerne var at se på den stribe himmel, der var synlig over skovvejen. Luften var mild og stille, en smule tåget; det tegnede til en grøn jul.

Af Erik Juul Clausen
Illustreret af Tove Marie Petersen

Flemming gad ikke sige mere om de bilspor. Men han undrede sig stadig. Faktisk mere og mere, mens de fortsatte stadig dybere ind i skoven. Hvilken bilist ville køre blot halvtreds meter ind for at forrette et mindre ærinde? Ingen, overhovedet ingen. Selv ikke den dovneste. Ulejligheden ved at få bilen vendt – hvis altså man kunne finde en vendeplads – var større end ulejligheden ved at gå derind, efter at have stillet bilen i vejsiden.

Morten gik op på siden af ham, han tænkte på det samme. „Det er mærkeligt, at han ikke er bakket forlængst.“

Sanne gik nu lige bag Morten. „Så vidt jeg kan regne ud, er det første sted, hvor han nu kan få bilen vendt ...“

Hun afsluttede ikke sætningen, det var heller ikke nødvendigt; begge drenge vidste, hvad hun mente.

Flemming standsede. „Hurtig rådslagning!“ sagde han. „Sanne peger på, at det første sted, hvor bilen kan komme til at vende, det er på pladsen foran vores hytte. Og eftersom den ikke er kommet tilbage mod os, så er det sandsynligt, at den holder derhenne ...“

„Den kan da være fortsat forbi hytten og være kørt nordud af skoven,“ indvendte Tabita.

„Det vil kun en stedkendt fyr vide, at man kan,“ sagde Morten. „Og ingen stedkendt gider køre tværs gennem skoven – bare for at køre tværs gennem skoven. Har jeg ikke ret?“

„Du har altid ret, Sherlock Holmes,“ sagde Anne. „Hvordan føles det? Er det ikke dejligt?“

„Det er i hvert fald bedre end altid at være ond i sulet.“

„Åhr, tag nu og slap af.“ Tabita lo udglattende.

„Det her er ikke pjat, det er rådslagning; I skal tage det alvorligt.“ Flemming så sig om. „Vi må forudse, at nogle krybskytter har parkeret deres bil foran hytten. De har ikke forestillet sig, at nogen som os dukker op. De bliver overraskede. Og de bliver også sure. Meget, meget sure.“

„Ikke mer sur, end jeg gør,“ sagde Anne tørt. „Sådan et par bavianer skal ikke få lov til at ødelægge vores tur. Jeg jager dem væk – efter først at have taget nummeret på deres bil.“

„Det er nok sådan noget, de vil for-

hindre dig i at gøre.“ Flemmings tone blev varmere.

„Jeg er en sniger.“ Anne lo og skubbede til Flemming, og pludselig var stemningen i patruljen en anden, en lysere. „Vi slukker lygterne og lister frem.“

De andre nikkede, og Flemming sagde: „Godt, det er vedtaget.“

Da de havde gået lidt, hviskede Anders, som var den mindste og nu holdt sig tæt til Flemming: „Det kan også være tyve.“

„Tyve kommer kun, hvor de tror, der er noget at stjæle,“ hviskede Morten, der gik lige bag ham. „Og her er ikke noget – bortset altså fra vildtet.“ „Jo. Alt det, der er i vores hytte. Alle vores pander og gryder og køkkentøj og værktøj ...“ Anders hævede stemmen.

Morten hyssede på ham og hviskede: „De gider ikke røre det med en ildtang.“

„Måske vil de hæværke det!“

„Nix. Det gider de heller ikke.“

„Men ...“

„Ti stille!“

Anders sukkede, men tav og gav sig til at gå langsommere, så han sakkede agterud og kom til at gå bagved Anne, som hidtil havde dannet bagtroppen.

To minutter senere trak han forsigtigt i Flemmings vindjakke.

„Hvad er der så!“, hviskede Flemming.

„Der er ... der går ...“ Stemmen blev uhørlig.

„Lidt højere.“

„Der går et dyr bagved os.“

Flemming kikkede bagud. „Jeg kan ikke se noget.“

„Det er et stort dyr.“ En hånd søgte Flemmings og fandt den. „Men det lugter ligesom en kat.“

„Sys. Det må du ikke sige til de andre.“

Men Morten havde opfanget nogle af ordene og blev nysgerrig. Anders plejede ikke at være mørkeræd. Hvad var det, der havde fået hans fantasi til at galoppere? Morten sivede agterud.

„Hej!“ hviskede Anne.

„Hej,“ hviskede han, næsten

uhørligt, mens han stirrede ind i mørket bag dem. Anders havde ret.

„Det lyder som den sidste del af lydprøven, når man afprøver stereo,“ hviskede hun. „Hvad er der?“

„Ti stille, ti fuldstændig stille.“ Han greb hendes hånd og kunne mærke forundringen i den. Han turde ikke se sig tilbage. Men han kunne ikke lade

være. Han gjorde det. Jo, der var noget på stien bag dem. Noget, der var mørkere end mørket. Og bevægede sig. Sneg sig efter dem.

I en bog om opdagelsesrejser i Afrika i gamle dage havde han læst, at den farligste plads for bærere i gåse-gang gennem tæt krat eller mands-højt græs ikke – som de fleste ville tro – var den forreste. Men den bageste.

De bageste! Han knugede Annes hånd så hårdt, at forundringen i den veg for vrede, den stivnede.

„Hvad er det for noget pjat!“ Hun forsøgte at vriste hånden til sig. „Det er ikke sjovt. Av.“

„Vær helt stille,“ hviskede han. „Der er noget lige bag ved os.“

„Et rådyr,“ hviskede hun. „Et rådyr, der er blevet nysgerrig.“

Han følte trang til at løbe hen foran, hen til Anders og Flemming. Men så ville Anne være den bageste. Hvis han trak Anne med sig, ville det være Tabita. Og hvis ... Jeg bliver her.

„Nu skal jeg jage det væk.“ Hun vristede sin hånd fri og vendte sig for at løbe et par skridt tilbage.

„Gør det ikke!“ Hans hvisken var ru. „Det er en tiger. Bliv ved med at gå, roligt op mod hytten.“

„Det er løgn! Der er ikke tigre i Danmark.“

„Jo. Der er slet ikke så få.“

„I zoologiske haver og den slags steder, de er buret inde.“

„Måske er der en, der er sluppet ud.“

„Tigre kan ikke leve i det fri i Dan-

mark. I hvert fald ikke om vinteren. Det er for koldt.“

„Der lever tigre i Sibirien.“

„Åh, ja.“ Hun sukkede. „Der er en teoretisk mulighed. Men du har set syner. For hvis der er en tiger i skoven her, så havde den allerede taget en af os som aftensmad.“ Ja, det er logik. Anne er skrap til matematik. Jeg har set syner. Jeg har set syner.

I det grå skær fra skyerne så de bilen holde i lysningen. En stor, firkantet skygge. Anne gik helt hen til den og skrev nummeret op i den notesbog, hun altid havde i en lomme. Og HH, Hansestad Hamborg.

De dristede sig til at kikke ind gennem sideruderne. Handskerummet stod åbent, og en lille pære lyste derinde. De så en mand ligge på forsæderne.

„Det lugter ligesom kattegrus, når man kommer hjem fra ferie.“ Anders stak hovedet ind i det mørke lastrum, skydedøren var halvt åben.

„Det lugter af spiritus.“ Flemming snuste til en siderude, der stod på klem. Han tændte sin super-lygte og lyste ind. „Og se, hvad der står på gulvet.“ Foran højre forsæde stod en halvliters whiskyflaske. Med kun en sjat tilbage.

„Spritbilist,“ sagde Morten.

„Nej,“ sagde Flemming. „Sporene gik lige nok.“ På låget til handskerummet stod en brun flaske. Så nær ved vinduet, at de kunne læse de

største ord på etiketten: Lamisil, Terbinafin, hydroclorid. Tom. De var klar over, at manden havde taget sovetabletter.

„Stakkels fyr,“ mumlede Anne. Hun åbnede venstre fordør. „Hvis vi fylder sæbevand i ham, kan vi måske ...“

I den ene hånd knugede manden et stort fotografi. I et glimt tænkte hun: „Det er det sidste, han har villet se.“

Hendes hjerte glemte at slå et slag. „Ind i hytten! Løb!“

Ingen spurgte, som de ellers ville have gjort. Flemming var allerede på vej for at låse op. De andre løb efter ham.

Da alle var inde, stillede Flemming sig med ryggen mod døren. „Nå, Anne?“

„Lås lige efter dig.“

Han låste. „Nå?“

Hun svarede ikke lige med det samme, og Flemming spurgte i en overdreven høflig tone: „Må vi få en forklaring?“

„Der er en tiger derude.“ Hvis man kun skulle dømme efter tonefaldet, kunne hun lige så godt have talt om en bortløben hund.

„Det er løgn!“

„Hvis du ikke tror mig, så gå ud på terrassen og gå. Jeg har læst, at tigre hader hunde – men de elsker dem også. En god, saftig hund er det bedste, de ved.“

„En ægte hot dog,“ kom det fra Morten.

Flemmings porcelænsblå øjne glimtede. „Jeg tror dig. Hvad så du inde i bilen?“

„Et billede af en mand, der står foran en tiger og smiler til kameraet. Under det står ... med hvid tusch og flot svungne bogstaver ... „DEN STORE DAVINO OG HANS BENGALSKE KONGETIGER.“

Flemming så hen mod vinduet. Tigeren kunne gå gennem det så let som ingenting. „Vi tænder stearinlys og sætter dem i vinduet,“ sagde han.

„Måske har domptøren ikke kunnet blive ved med at skaffe oksekød til den?“ sagde Anders.

„Bare ikke ...“ Tabita tav og tændte fire af de stumper stearinlys, de altid samlede i en krukke.

„Problem nummer et – hvordan får vi tilkaldt hjælp?“ Flemming så sig rundt i stuen. „Til os selv – og til fyren derovre?“

„Måske er der telefon i bilen,“ sagde Michael.

„Selv om der var – hvem tør gå derover?“ spurgte Tabita. „Jeg skal ikke nyde noget.“

Gennem vinduet sendte Flemming en lysstråle mod bilen. „Der er kun en almindelig radioantenne ... Nej!!!“

Tigeren stod foran varevognen. Den havde vendt blikket mod lyset. De så dens øjne gløde i genskinnet fra stavlygten. Halen svirpede fra side til side. Langsomt.

Anne gispede. „Åh – døren! Jeg glemte at smække.“

„Og hvad så?“ Morten var forundret over hendes reaktion. „Spiller det nogen rolle?“

„For dyretæmmeren gør det,“ svarede hun med tårer i stemmen.

„Du ved en del om tigre,“ sagde Flemming. „Er de skrappe til at klatre – ligesom nu leoparder?“ Han spekulerede på, om han kunne nå at løbe om til udsigtstårnet. Hvis han kom op på platformen, op over trætoppene, kunne han blinke efter hjælp.

„De bryder sig ikke om at klatre, og de er ikke ret gode til det; de er simpelthen for tunge. Grenene knækker under dem.“

„Hm.“

„Hvis den æder dyretæmmeren, lægger den sig nok til at sove,“ sagde Anders. „Så kan jeg løbe efter hjælp.“

„Tigre sover let,“ sagde Anne. „Den indhenter dig og æder dig som dessert.“

„Dessert?“ Tabita så vurderende på Anders. „Næh, tyggegummi.“

Desperat forsøgte de at le. Lyden fangede tigerens opmærksomhed. Med langsomme skridt, med bugen næsten nede ved jorden, gik den fra bilen hen mod huset. Endnu havde de ikke hørt så meget som en knurren fra den. Men intet brøl kunne være mere frygtindgydende end dens tavshed var.

Tigerens hoved var en meter fra vinduet. Så stort det var! Stearinlysene gav genskær i de grøngule øjne. Spejderne stirrede på dem, ingen kunne

tage blikket fra dem. Hver især var de klar over, at vinduesglas ikke ydede nogen som helst beskyttelse. De folgede hænderne. Kun Anders bevægede læberne, mens han bad sit Fader-vor.

Måske var det stearinlysenes flakken, måske var det genskinnet i alle de blanke menneskeøjne, måske ... Tigeren kendte sikkert ikke selv forklaringen. Men med en sagte knurren – den første lyd, de hørte fra den – gjorde den omkring og gik tilbage mod bilen.

„Er der flere lysestumper?“ spurgte Anne.

„Krukken er mere end halvt fyldt,“ svarede Anders.

„Så holder vi to lysene i vinduet vedlige,“ sagde hun. „Hvis vi bare hjælpes ad med lysene ...“ Hun tav brat.

Flemming stirrede på hende. „Lysene, ja,“ sagde han. „Jeg får en idé.“

„To sjæle, én tanke,“ sagde hun.

„Tre sjæle,“ rettede Morten.

„Fire.“ Tabita tog sin stavlygte frem fra oppakningen. De andre fulgte hendes eksempel.

Anne, Morten, Michael og Flemming klatrede op på hemsen. Gennem gavlvinduet så de en sky med lilla genskær fra drivhusene med julebegonier.

De åbnede vinduet. Morten stak hovedet ud. „Der er én lige over os.“

„Det kan ikke passe bedre,“ sagde

Flemming. „Blink i takt med mig:
SOS – TIGER.“

Otte lygter, mere eller mindre kraf-
tige, blev rettet mod nøjagtigt samme
sted i skyen.

De fleste kender SOS – signalet, og
mange, der så den lysende sky, slog
alarm. Men det var en spejderleder,
der var den første til at advare politiet
mod at tage ud i skoven uden videre.

„Når I kommer ud til hytten, så
vent med at gå ud af bilerne. Jeg ken-
der stedet, jeg er undervejs.“

„Det er der også en ambulance, der
er,“ sagde manden ved politiets
omstillingsbord.

„Så advar ambulancefolkene over
radioen. I gør klogt i at tage en riffel
med. Helst en af den slags, der kan
bruges til bedøvelse af et stort, vildt
dyr.“

„Det lyder som en dum spøg. Men
vi tager ingen chancer. Hvad er det
for et dyr, du tænker på?“

Over bilradioen bogstaverede han:
„T-I-G-E-R.“

SPIIS EN SPEJDER

Lav dejen i god tid, eventuelt dagen før, da dejen skal hvile mindst en time i køleskab inden den rulles ud.

Brunkagedej (ca. 35 stk):

150 g (2 dl) farin)
250 g (2 dl) sirup
150 g margarine
1 tsk ingefær
3 tsk kanel
3/4 tsk nelliker
2 tsk natron
1 æg
ca. 550 g (9 dl) hvedemel

Glasur:

2 dl flormelis
1/2 æggehvide
1/2 tsk citronsaft.

Rør farin, sirup, margarine og krydderier sammen i en gryde ved svag varme. Tag gryden af komfuret til indholdet bliver lunkent. Rør så ægget i.

Kom natron i melet og rør det i dejen. Hold lidt mel tilbage, til du ser, om dejen bliver passende stiv.

Ælt dejen godt og lad den hvile mindst 1 time i køleskabet (dejen

kan også stå til næste dag).

Rul dejen ud. Tegn modellerne af på et stykke papir og brug de udklippede modeller til at lægge oven på dejen og skær dem ud med en almindelig bordkniv. Hvis de skal hænges op til pynt, skal der laves hul i dem.

Læg forsigtigt de udskårne kager på pladen og bag dem i ovnen.

Bagetid: Ca. 8 min. ved 200°.

Brunkagedej er nem at lave – smager godt og så kan man lave de flotteste kager i alle mulige former.

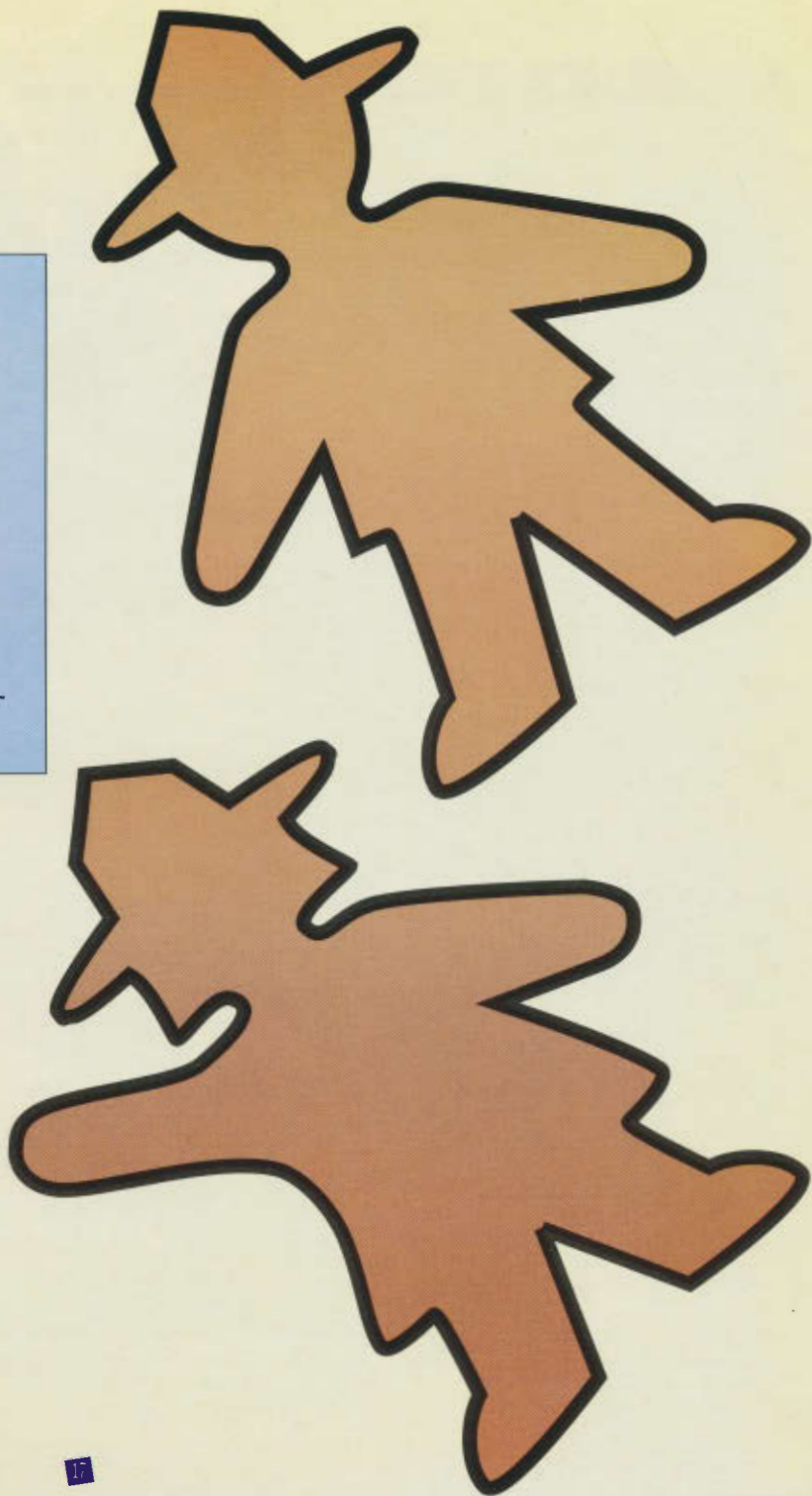
Så hvis du ikke har prøvet at lave kagespejdere før, så er det bare om at komme igang.

Det er jo heldigvis ikke hver dag, man har mulighed for at spise en spejder ...

Når kagerne er afkølet, dekores de med glasur.

Glasuren kan gøres mere stiv, ved at tilføje mere flormelis. Sprøjt glasuren på med en lille plastikpose, hvor der klippes et meget lille hjørne af.

Tips: Er du fingernem, kan du lave en udstiksform til kagerne af en dåse.

*midt på en plet på
en grøn, grøn jord*

Fotos: Bent Sejersen, Henrik
Freksen, Michael Jacobsen,
Anne Marie Pedersen, Per
Therkildsen m.fl.

*nu kan vi mærke
pulsen stiger*

2 3.741 – så mange børn, unge og voksne var med, da Det Danske Spejderkorps holdt Blå Sommer på Stevninghus i Sønderjylland under mot-toet:

Vi er blå spejdere i en grøn verden

Ca. 3.000 af lejrens deltagere var udenlandske spejdere fra 40 forskellige lande, og mange venskaber blev knyttet på tværs af alle forskelle i sprog, hudfarve og vaner.

Opfindsomheden og munterheden var stor i denne varme sommer fuld af oplevelser. Men også omtanke og hjælpsomhed var i højsædet – fra lejren sendte spejderne pakker og hilser til Kakuma-flygtningelejren i Kenya til 15.000 børn, der er flygtet fra borgerkrigen i deres land, Sudan.

Vi ta'r ud på sommereventyret

rytmen, den kør' med et spejderkor

Sikken lejr – her er spejderbruset!

Tag et ansvar – byg med fælles kræfter

This is friendship that will last forever

At flette sivsko er et håndværk, som er ved at uddø. Det er der mange håndværk, der er – men de gamle håndværkere, som Svend fra Uggehuse, vil meget gerne have besøg af Jer og vise Jer, det de kan.

Det ser let ud, når Svend står solidt plantet på begge fødder og fletter sin sivfletning. Når det ene siv slipper op, tager han et nyt og lægger i forlængelse og fortsætter til sivfletningen er 6-7 meter lang.

Mens han arbejder, snakker han. Og i løbet af snakken finder man ud af, at det ikke er uden grund, der kun er tre tilbage i Danmark, der kan lave rigtige sivsko. Det er ikke så let, som det ser ud til.

Svend Hjortshøj er en god fortæller - hvis man kan forstå jysk.

Svend er ved at sy sålen sammen, mens Marie ser til

Sivene

– Jeg har jo lært mange at lave sivsko, men når jeg tager afsted, har de jo ikke materialer at fortsætte med, siger Svend på sit drevne jyske.

Og det er netop det. Først skal man ud i fjorde eller søer og skære sivene, som står på en meters vand. Dem kan man finde i Brabrand Sø eller f. eks. i Vedersø.

Så skal de soltørres, luftes og gemmes i bestemt luftfugtighed. Hvis man

så endelig har materialerne til at lave sivskoene, skal man vide hvordan. Det kan Svend så lære Jer, men redskaberne er ikke sådan at opdrive i et supermarked.

Også Svend har problemer med at få selv den bedste smed til at lave en bund-nål, der er stærk nok til at kunne sy i den massive flettede bund. En speciel handske, med en femmer syet ind i håndfladen, bruges til at skubbe den store nål gennem de lidt fugtige sivfletninger.

SIVSKO

Af: Lone Møller-Hansen
Foto: Arne Illeborg

Sålerne

I den smule lys, der slipper ind i udhuset gennem en lille rude, sætter han sig og finder en træplade med to søm frem. Han begynder at vinde fletningen omkring sømmene, når de sammenrullede sivfletninger når kanten af træpladen, klipper han af og med den 10-15 cm lang nål syr han pladen sammen. Han har så sålen til en sivsko.

For en erfaren sivskomand som Svend tager det tre timer at lave et par sivsko – men så hygger han sig også gevaldigt med det, går en tur ud i haven eller ned til fjorden.

Svend Hjortshøj bor i Uggehuse ved Randers Fjord. Han er sikkert kendt af mange for sin optræden i tv. At han er en original, indrømmer han så gerne, at jeg tror, han er lidt stolt af det. Hans fødselsattest er fra 1915 – så han er 79 år nu.

Som man kan se, fletter Svend stående. Fletningen hænger fast i en krog på væggen.

så at lave sivsko af. De kunne lave seks par om dagen og når en uge var gået, havde de tjent 12 kroner tilsammen. Det kunne de fire voksne mennesker leve af.

Børnetække

Børn, der kommer hos ham, lægger først mærke til, at han tilsyneladende ikke har tænder i munden. Det kan ikke skyldes slik, for de „knalder” (bolscher) han har i bøtten i udhuset, deler han glad og gerne ud af ...

For samme børn er der to ting, der kan gøre et besøg hos Svend til en særlig oplevelse – ud over bolscherne. Luften i udhuset bærer tydeligt præg af, at fjordvandet, sivene er vokset i, ikke længere er helt rent.

Resterne af slammet lugter.

Og så kan de have svært ved at forstå, hvad Svend siger. Men han er så glad for dem, at de kan mærke det – om ikke andet så på hans gavmildhed med bolscher og sivsko.

Ingen penge

Svend fortæller gerne: Selv begyndte han at flette sivsko, da han og en bror i 1933 måtte flytte hjem til far og mor igen. Der var ikke arbejde at få, de havde ikke noget sted at bo og dengang fik man ikke penge, hvis man ikke lavede noget.

Moderen sagde til de to store drenge, at de måtte arbejde for føden. Faderen havde skåret en masse siv om sommeren og dem begyndte de

Michael kan næsten ikke se, hvor et siv stopper og et nyt begynder i Svends fletning.

De uvelkomne gæster

Når bunden er stukken, skal han lave „overen”. Man kan ikke engang se, hvor en fletning slutter og hvor den næste er syet til. Til slut pyner han skoen – klipper alle de overkydende sivender af.

Samtidig fortæller han, om alle de mange gæster, der kommer fra hele Danmark – og udlandet – for at se ham lave sivsko. Han fortæller også om dengang, der kom en flok sydfra, på et tidspunkt, hvor han ikke havde sivsko på lager. De blev så sure, at de begyndte at sparke til indboet og rive døren af.

– Jeg kunne ikke gøre for, at de kom. Jeg har aldrig reklameret. Så måtte de jo få til benzinen og ta' hjem igen, siger Svend og fortsætter.

– Når det så blev for meget med alle de mennesker, så cyklede jeg til fjorden. Men så stod de der ...

Svends nummer

Det skal være for fornøjelsens skyld, når Svend laver sivsko. Somme tider synes han, at det sjove er gået af det:

– Men jeg har det jo godt. Og bare man har et godt nummer, som kan give nogle penge ...

Svends „nummer” kan nu ikke give de store penge – for han tager kun 20-25 kr for et par sivsko.

Men han kan lave alle numrene, lige fra mindste barnestørrelse til sin

Sivsko er til indendørs brug. Sivene – der er massive – isolerer mod kulden. Men de kan ikke bruges uden-dørs, da de trækker fugt.

egen størrelse – hvortil bruges ni meter sivfletning. Han lever på en stor fod. Og den har det bedst indendørs i sivsko eller i waders på en meter fjordvand.

Maria med et af de få neg, Svend havde tilbage inden sivene kunne høstes igen.

HVAD HAR DU I POSEN?

Tekst og idé: Jytte Lauritzen

Foto: Mogens Carrebye

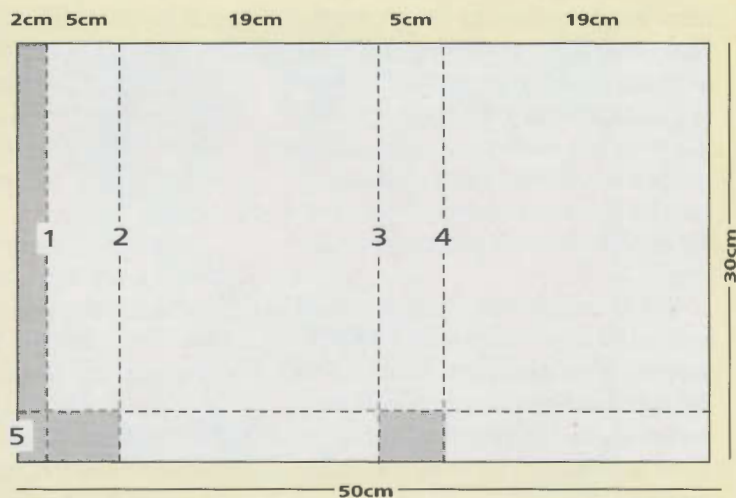
Prøv noget nyt – pak dine julegaver i flotte poser, som du selvfølgelig selv laver!

Find et stykke flot papir, f.eks. 50 x 30 cm.

1. Tegn diagrammet af på bagsiden af papiret.
2. Fold langs foldelinjerne 1, 2, 3 og 4 – folderne skal være skarpe.
3. Fold langs foldelinje 5.
4. Klip langs foldelinje 1, 2, 3 og 4 fra bunden af papiret til foldelinje 5.
5. Lim de grå felter og saml posen.
6. Lim bagsidens bund til forsidens bund.

Du kan forstærke posen ved at ilægge et stykke pap i bundens mål.

En god idé: Lav 24 poser – hæng dem på en tørresnor og du har en flot julekalender!

Du kan jo ringe...

Af Birgit Erup
Illustreret af Kirsten Raagaard

„Stress! Penge! materielle ting! Der er virkelig gået discount i julen ...!“

Osten drøner op og ned ad gulvet, mens han rakker ned på den jul, som hans elever lige nu sidder og glæder sig til. Osten er en lille, rund mand med en krans af strittende grå hår som en slags glorie om den skaldede isse, der godt kan minde om en fuldfed Danbo. Og hans røde kinder er mere resultatet af et heftigt temperament end joggingture i skoven.

Der er en lang række ting, der kan få roserne frem på Ostens kinder. Hurtigt-kørende biler, hundelorte, cola, modetøj, drenges hestehaler og pigers læbestift er bare nogle få af hans yndlingsaversioner, og nu har han altså kastet sit had på den moderne jul ...

Chris slår hørelsen fra. Hun gider ikke få sin egen spirende julestemning ødelagt af en sur halvgammel mand, som ikke selv kan finde ud af, at glæde sig.

Hun kigger over på Thomas, der sidder og tegner krimskrams på sin blok. Hun bliver lidt varm i kinderne. (Er det derfor det hedder „at brænde varm på nogen(?)“ og er hun varm på Thomas? Ja? Nej? Ved ikke?)

Hun beslutter sig for ved ikke. For hvordan kan man være sikker på det, når man ikke har prøvet det før. Men sød er han i hvert fald. Når han bøjer sig frem, strammer den blå skjorte hen over de kraftige muskler i hans ryg, og det lyse hår krøller en lille smule i nakken. Det bedste ved ham er nu de knaldblå øjne, men dem kan hun ikke se lige nu, hvor

han sidder og keder sig med sine kruseduller.

„Så vil jeg bare ønske jer alle sammen en rigtig glædelig jul, og be' jer huske, at julen er lysets og hjerternes fest!“ slutter Osten højtideligt af.

Mens Chris lukker sin taske, ser hun Thomas rejse sig og slentre ud. Pludselig får hun øje på en lap papir på gulvet. Det må være det, han sad og tegnede på i timen. Hun bøjer sig og samler det op. En masse krimskrams. og et navn. Chris står der med forskellig skrift omkring på hele arket.

Chris' hoved forvandler sig til en rødbede. Så til en rød ballon uden snor, der svæver op og hænger under loftet. Slut med „ved ikke“. Jeg er varm på ham, tænker hun fortløbet.

Ude ved cykelstativerne mødes de igen, vistnok helt tilfældigt. „God jul, Chris.“ Hans blå øjne smiler direkte ind i hendes brune. Så springer han op på cyklen, og som ved en pludselig indskydelse vender han sig om og råber: „Du kan jo ringe, hvis der er noget!“ Hvis der er noget – men hvad skulle der være? Hvad mener han? Nå, nu gider hun ikke tænke på det mere. Chris tramper i pedalerne, det regner, og den stride vind blæser det lange mørke hår ind i øjnene på hende.

Så snart hun åbner døren, går hun ind i en mur af heavy rock, der kommer fra de 13-årige tvillingers værelse.

„Skrudog need!“

Emil og Martin, i daglig tale Miller og Malle, ligger begge på maven på gulvet og læser tegneserier.

„Hvor er far?“

„Far?“ Miller kigger distraet op fra Batman. „Nårh, far ... han render rundt i naturen og leder efter inspiration. Det er pludselig gået op for hans skøre forlægger, at der er noget, der hedder dinosaurer. og nu vil han have far til at skrive dinosaurer ind i sin nye krimi. Jeg kan godt forstå, farmand er røget i panik ...

„Stakkels far“, siger Chris. „Hvad er der, Malle, du osrer langt væk af hemmeligheder.“

„Det er altså bare helt lovligt to dage før juleaften, Søs“, siger Malle, og sender hende et bredt smil med glitrende tandbøjle. „Men hvis du absolut vil vide det, så har vores stressede far stukket os 500 kr. til mors julegave. Og vi har fundet på noget super fantastisk ...!“

„Det lyder ikke godt“, siger Chris mistænksomt. Hun kender sine brødres frødige fantasi. „Har I købt det?“

Miller og Malle bøjer hovederne over

tegnaserierne. Og Chris ved, at ligegyldigt hvor meget, hun presser på, får hun ikke et ord ud af dem.

Næste morgen, lillejuleaften, vågner Chris ved, at hendes mor råber. Klokken er kun kvart over otte, så hvorfor slapper de ikke bare af? Selv om moren er en travl advokat, plejer hun at have sig selv og situationen under kontrol. Men i dag råber hun: „Jeg er nødt til at gå på kontoret. Jeg ved godt det er jul, men jeg har et vigtigt møde. Og jeg kunne jo ikke vide, at du ville invitere ham fjollerikken til forjulemiddag i aften. Jeg har ikke tid!“

Faderens stemme logrer som en hund, der tigger ved bordet: „Jamen Rikke, du kan da nok forstå, at det er helt utroligt fantastisk vigtigt at vi giver gamle Vagn-Ebbe en ægte dansk juleoplevelse. I morgen er staklen jo nødt til at rejse tilbage til konen i Spanien. Kunne du måske tænke dig at være udlandsdanser og holde jul i 20 graders varme?“

„Ja!“ siger mor bare. „Og jeg gider fak-

tisk ikke flippe rundt med kravlenisser og and og tonsvis af røde, osende stearinlys, bare fordi en stinkende rig mand slår sig ned i et skattely. Hvis han er så vild med dansk jul, kan han jo bare blive her i landet og holde sin egen! Fortæl ham, at det simpelthen ikke kan lade sig gøre!“

„Han har kontrakten med. Hører du, Rikke, han har kontrakten med. Hvordan skal jeg tjene det daglige brød, hvis jeg ikke får nogen som helst opbakning? Havde jeg vidst, at du ville svigte mig i en situation som denne, havde jeg beholdt mit gamle job som overlæge. Dér havde jeg service! Sygeplejersker, sekretærer, altid var der nogen, der var parat til at forstå når noget var vigtigt!“

„Det skulle du måske. Hej-hej, Felix. Hils ungerne.“

Det er synd for far. Men selvfølgelig burde han have spurgt mor, inden han inviterede Vagn-Ebbe. På bare tæer dabler Chris ind til faren, der sidder helt sammenfoldet, med hængende hoved og armene hængende ned over benene.

„Så, farmand.“ Chris slår sig ned i sofaen ved siden af ham og lægger en trøsten-de arm om ham. „Jeg skal nok hjælpe dig.“

„Chris – du er en engel. Hvad skulle jeg dog gøre uden dig ...“ Resten af farens ord drukner i lyden fra bruseren. Chris er godt klar over, at det er lidt af et job, hun har påtaget sig.

Første opgave er at få bakset tvillingerne ud af sengen og sendt af sted med en halv meter lang indkøbsliste. Selv går hun i gang med projekt hygge.

Nede i kælderen finder hun de to store kasser med julepynt, som hendes mor plejede at fordele rundt om i huset. De sidste tre år har hun sagt, at det var osse noget pjat med alle de vatnisser, hun havde sådan set nok i far.

Men nu er der altså dømt gammeldags dansk julehygge. Chris letter på låget til nisseriet, og til sin egen overraskelse synes hun pludselig, det er dejligt at gen-se de bløde røde nisser. Hun fløjter Glade jul, mens hun fordele dem rundt om i de to stuer. Så dækker hun spisebordet med nissedug og røde lys og servietter. Hvis det er juleri ham den gamle bogorm er ude efter, så skal han få det for fulde gar-diner, tænker hun.

Faren kommer ud fra sit arbejdsværel-se. „Det må jeg nok sige, du har sandelig julefingre!“ siger han overvældet. I det samme går døren op og moren kommer ind på sin sædvanlige energiske måde.

„Rikke, jeg er virkelig ked af, at jeg giver dig al det ekstra mas ...“ „Du må undskylde, Felix, at jeg var så sur i mor-ges ...“ De mødes med udbredte arme midt på gulvet og bliver stående længe og kysser hinanden.

Skidt med, at jeg glemte misteltenen, tænker Chris beroliget.

Moren tager forklæde på og går i gang med anden. Imens underholder hendes mand hende om, hvor brandhamrende umuligt det er at få dinosaurer ind i en moderne kriminalroman. Chris får øje på de to tomme papkasser og tager en i hver hånd for at bære dem ned i kælderen.

Hun tænder ikke lyset, men går direkte hen til det bagerste rum, åbner og stil-ler kasserne lige til højre for døren.

„Piv.“ Og igen: „Piiiv!“

Chris' hånd ryster lidt, da hun famler

efter kontakten og tænder. Midt på det grå cementgulv sidder en lille bamset hundehvalp, der misser mod lyset og har store bekymrede rynker i sin bløde pandepels.

„Piiiv“, gentager den og tumler hen mod hende på usikre ben.

Chris tager den op og putter næsen ned i den lødne hundepels. „Nårh, hvor er du dejlig“, mumler hun. Pludselig går

sandheden op for hende: Tvillingerne - fars gave til mor! Nej, det er altså bare for dårligt! Mor har slet ikke tid til en hund, og en hund er et levende væsen, ikke en ting, man kan give som gave. Hun skyn-der sig op ad trappen.

„Hvor er Miller og Malle?“ spørger hun moren.

„De skulle til en fest hos Luffe, ham der bor i Roskilde“, siger moren, mens hun rører hektisk rundt i sovsen.

Chris fingre finder Luffes nummer og beder om at tale med en af tvillingerne. Miller kommer til telefonen.

„Hvææm er det?“ brøler han. „Jeg kan ikke høre dig ...“

„Skrud ned eller luk døren, din idiot!“ råber Chris.

„Ringer du, fordi du har fundet Pølse?“

„Hunden i kælderen – hedder den Pølse?“

„Ja, og han er vistnok en blanding mellem en Golden Retriever og en New Foundlænder. Mor bliver helt vild ...“

„Ja, af raseri“, siger Chris tørt. „Det er i hvert fald ikke ekstra arbejde hun har brug for. Ved far overhovedet noget om det?“

„Næ, vi lovede ham bare, at det sten-sikkert var noget, mor blev rigtig glad for“, siger Miller spagt.

„Du bliver nødt til at komme hjem og bringe den tilbage, hvor du har købt den“, afgør Chris.

„Du må være vimmer, Søs – da ikke helt fra Roskilde. Men Martin bor på Snerlevænget 31, kan du ikke ...“

„Så, nu ringer det på døren. Det er bogdyret, og jeg er nødt til at blive og snakke med ham. Du afleverer altså den hvalp i morgen tidlig!“ Hun smider ærgerlig røret på og går ud for at lukke op.

Chris åbner døren– og får en pistolmunding sat for brystet.

„Bang, bang og bang!” Manden fniser henrykt, mens han knalder plasticpistolen af mod loftet. „Og det er måske krimimandens datter i egen kriminelle person?”

Chris nikker målløs. Så det er altså Vagn-Ebbe, denne høje mørke kraftige mand med dramatisk cykelstyrskæg og runde sorte briller. Ikke nogen sippet gammel bogugle, men en glad galning med rare øjne. Måske bliver aftenen ikke så slem alligevel ...

Mor kommer ud i entreen. Hun taber også underkæben et øjeblik ved synet af Vagn-Ebbe.

„Godaften, smukke frue!” Han griber hendes hånd og giver den et højlydt smækkys.

„Og hvor er så den vordende Nobelpristager? Jamen dags, du gamle, og hvordan går det så med vores bestseller om dinoerne?”

Faren får et smertefuldt udtryk i ansigtet, og moren skynder sig at skænke velkomstdrinks. Snakken går, men alligevel trænger et par ynkkelige piv igennem til Chris' ører. Hun rejser sig og skynder sig ned i kælderen.

Pølse har opfundet en ny og sær lyd, der mest minder om en cykelpumpe. Chris tager hvalpen op. Aer den, mens hun siger beroligende babylyde og indvendig bander over sine brødre. Hvad nu? Aftenen skal i hvert fald ikke ødelægges af en tilfældigt forbipasserende hundehvalp.

Pludselig kommer hun i tanker om Thomas og hans: „Du kan jo ringe, hvis det er noget!”

Jamen selvfølgelig! Adressen på hun-

dens tidligere ejer har hun, og hvalpen kan sagtens være i en cykelkurv. Hun kæler for den, til den falder til ro. Så sætter hun en CD på, for at overdøve eventuelle hundelyde og ringer til Thomas. Hurtigt sætter hun ham ind i situationen.

„Der bliver for meget ballade, hvis du ringer på, du bliver nødt til at krybe ind gennem kældervinduet omme på bagsiden af huset. Jeg har åbnet vinduet, så du kravler bare ind, putter hunden i min cykelkurv og kører den over til Snerlevænget 31. Gider du godt det?”

„Selvfølgelig,” siger Thomas med en lille latter. „Var der ikke andet, mens jeg er i gang?”

„Jeg bliver nødt til at smutte nu.” Chris lægge hurtigt røret på. Moren har lige råbt, at nu går der til bords.

„Herligt! Rigtig vaskeægte julemad, som min mor lavede den!”

Vagn-Ebbe spiser og snakker og kan slet ikke blive træt af at rose anden og de brunede kartofler, som „bare er fuldendte.” Chris begynder at synes, han er lidt trættende med sin overvældende ros, men hendes mor har fået røde kinder og glade øjne. Selv faren ser nogenlunde afslappet ud.

Vagn-Ebbe tager en slurk af sin rødvin. „Uhm, lækkert.”

Han ser lidt sørgmodig ud. „Sådan nogle middage spiste vi osse før i tiden. Men siden børnene er fløjet fra reden, har Rosa ikke lyst til at lave den slags mad mere. Det er ligesom hun er gået lidt i stå.” Pludselig ser han træt og ældet ud. Så vender smilet tilbage i hans rare øjne, og han siger til faren:

„Jeg har husket kontrakten. Hvad med dig, Felix – har du styr på dinoerne?”

Faren fingerer nervøst ved sit vandglas.

„Jo, ser du, jeg havde tænkt ...“

Et brag fra kælderens afbryder hans ord. Moren kyler servietten hen ad bordet og rejser sig.

Chris springer op. „Jeg skal nok gå ned og se efter.“

„Du må jo være sindsyg! Du går ikke alene derned. Det er nok indbrudstve eller en undvegen morder. Far går derned!“

„Far og jeg går derned“, retter hun det til efter et blik på sin mand.

„Jamen, jeg går selvfølgelig med“, siger Vagn-Ebbe fornøjet. „Julemiddag hos en krimiforfatter og indbrud midt i anden – sådan skal det være!“

Moren henter en stor stavlygte. „Vi tænder ikke lyset, så flygter de bare“, hvisker hun. „Denne her kan osse bruges til at gokke dem i hovedet med.“

Chris' hjerne står simpelthen stille, hun kan simpelthen ikke finde på en afledningsmanøvre.

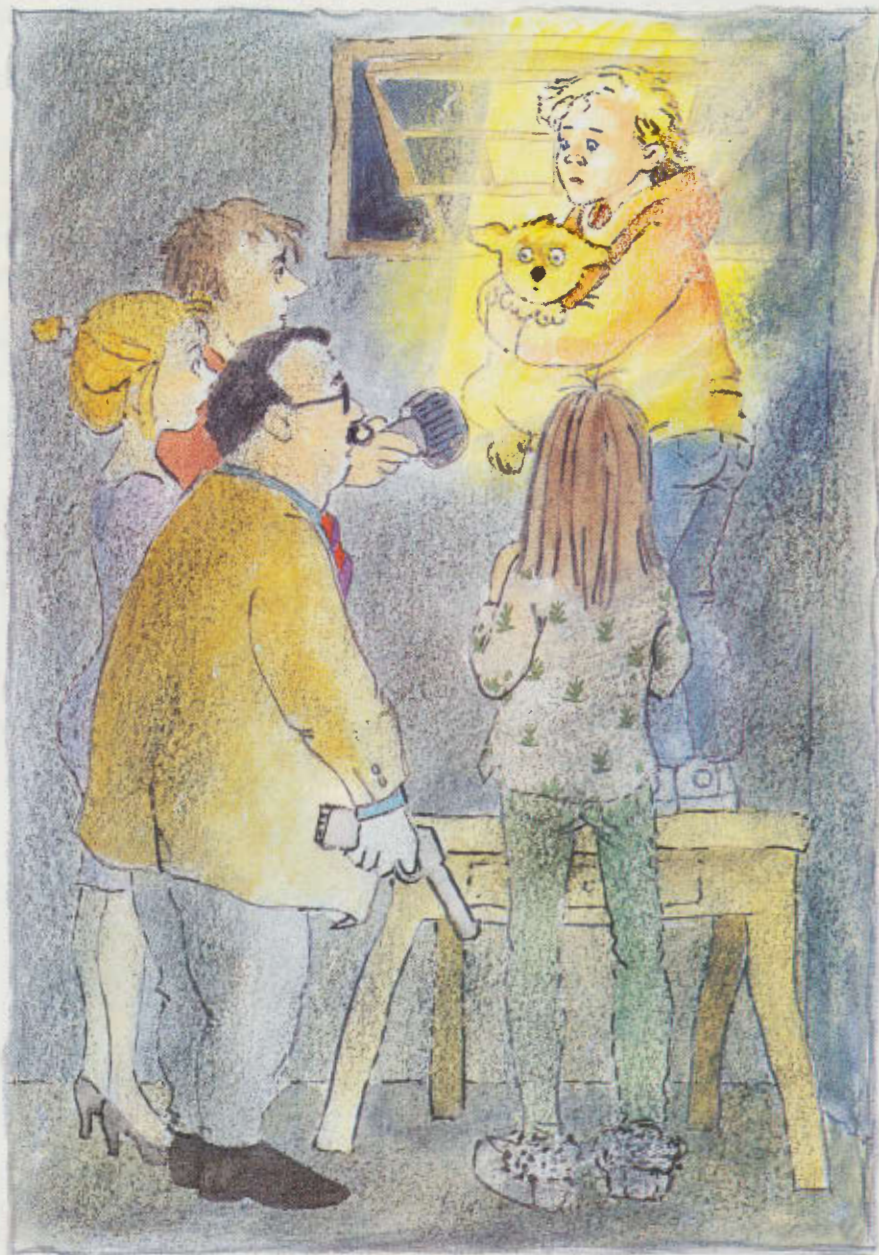
„Sysh“, hvisker moren, mens de sniger sig hen ad den lange gang med lomme-lygtens tynde stråle som eneste lyskilde. „De er inde i det inderste rum, jeg kan høre dem skramle“. Faren tager lygten fra moren og river døren op.

Lyskeglen fanger en høj ung mand på et faretruende vippende bord, Han står med ryggen til, i færd med at skubbe et eller andet ud gennem det højt siddende kældervindue.

„Stands, eller jeg skyder!“

Forlæggeren er pludselig kommet i tanker om legetøjspistolen i lommen, og nu retter han den mod den skrækslagne unge mand.

„Piiiiiv!“

„Hvad siger du?“ spørger Vagn-Ebbe forbløffet og sænker sit våben. Nu fanger lyskeglen et forknytt hundehoved med store forskrækkede øjne.

„Jeg kan forklare det hele“, siger Chris. „Det er ...“

Men moren afbryder hende. Hun stiller sig hen foran Thomas med hænderne i siden. „Hvem er du? Og hvad har du stjålet?“ spørger hun ophidset.

„Jeg hedder Thomas, og jeg har bare taget hunden dér“, forklarer han, en lille smule bleg.

„Hunden? Jamen vi har overhovedet ikke hund ...“ Moren ser forvirret ud. „Hvorfor ... hvem ... hvordan kommer det lille kræ i vores kælder?“ Endelig føler Chris, at hun måske kan få indsparket en replik. Og med få ord sætter hun de voksne ind i situationen.

„Men Pølse var ikke meget for at blive skubbet ud i mørket, så mens jeg masede med ham, væltede bordet“, forklarer Thomas.

„Pølse? Hedder den Pølse?“

Vagn-Ebbe går frem mod Thomas, som med et snuptag har hevet det lille pivedyr ned og nu står med ham i favnen.

„Herregud dog, sådan en lille trold!“

Vagn-Ebbe strækker armene ud, og Thomas rækker ham hvalpen. Den ældre mand holder det lille dyr tæt ind til sig. Det har den slet ikke noget imod, så den putter sig ind til ham med en tilfreds gryntelyd. Så meget tummel på én dag er for meget for en stakkels babyhund. Forlæggeren vugger det lille dyr i arme og ser henført ud.

„Nårh, dit lille pjevs ... Den ligner vores hund, der blev kørt over sidste sommer. Rosa savner ham helt forfærdeligt, hun er jo også mest hjemme ...“

Pludselig ser han lidt forlegent, over på moren.

„Hør, Rikke, hvis det er rigtigt, at du ikke er interesseret i Pølse, så kunne jeg måske bruge den som julegave til min kone?“ Til Chris' overraskelse tøver moren lidt.

„Tja, jeg ved ikke rigtigt. Sød er den jo ...“

„Rikke ...“ siger faren bedende. Moren tager sig sammen.

„Selvfølgelig. Hunden er din, hvis du vil have den. Men lad os nu gå op og drikke kaffe.“

„Desværre Rikke, jeg bliver nødt til at gå nu. Jeg skal jo også have det lille kræ installeret på mit hotelværelse. Men du skal lige skrive under på kontrakten, inden jeg går, Felix.“ Det gør faren meget hurtigt, inden Vagn-Ebbes tanker begynder at bevæge sig fra hunde til dinosaurer.

Forlæggeren siger farvel til sine værtsfolk, og da han når til Chris, beder han hende gå med ud på trappen. Thomas følger med udenfor.

„Hold lige Pølse.“ Vagn-Ebbe rækker Thomas hunden og tager et hurtigt dyk ned i sin tykke tegnebog. Han hiver et par tusindkronesedler frem og rækker den ene til Chris.

„Her er penge til en ny julegave til din mor“, siger han med et smil. „Du er nok bedre til at finde noget, hun virkelig ønsker sig.“

Den anden seddel rækker han til Thomas.

„Det er sjældent klodsethed belønnes, men var du ikke skvattet ned af det bord, havde jeg jo aldrig fået min hund ... Nogle af pengene må du forresten godt investere i en julegave til den unge smukke

dame dér. Så, ha' det nu godt børn, og rigtig glædelig jul.“ Med hvalpen på armen skynder han sig ud til sin Mercedes.

Chris og Thomas ser på hinanden.

„Osten havde ret – der er faktisk gået penge i julen!“ siger Thomas med et grin.

„Jamen den er alligevel hjerternes fest“, mener Chris. Hold da op for en julemand! – Og det skulle såmænd ikke undre mig, hvis mor alligevel ønsker sig en hund.“

„Og hvad med dig? Hvad ønsker du dig allermost?“

„Allermest?“ Chris ser ind i de utroligt blå øjne. Så lægger hun armene om livet på Thomas og giver ham et hurtigt kys på munden.

„Det her!“ siger hun lidt stakåndet og træder et skridt tilbage. Thomas ligner noget, der lige er blevet ramt af en meteor.

„Du kan jo ringe, hvis der er noget!“ siger hun med et smil og lukker døren.

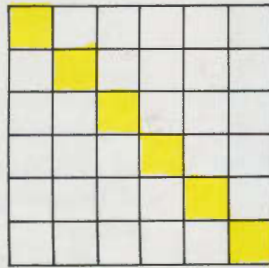
NØDDE-KNÆKKEREN

1 KAN DU FINDE SPEJDEREN, SOM SKAL
PYNTE JULETRÆET?
SPEJDEREN SKAL HAVE TØRKLÆDE,
SPEJDERBÆLTE OG DOLK, MEN
INGEN VANTER PÅ. DER MÅ
HELLER IKKE VÆRE "E" I
SPEJDERENS NAVN.

OR	LG
ER	SE

SÆ	SA	JU
LY	EL	RU

OM	LS	NI
NE	SE	SS

2

UD
VI

ANBRING BOGSTAVBLOKKENE I
RUDENETTET, SÅ DER DANNES 6 ORD.
RIGTIGT ANBRAGT VIL DER PÅ SKRÅ
STÅ, HVAD DET HELE ER FOR
NOGET.

BYT OM PÅ BILLE-
DERNES RÆKKEFØLGE,
SÅ HISTORIEN PÅ NUSERS
HUNDEHUS BLIVER MERE
RIGTIG.

NÅR DU HAR LØST REBUS'EN, SKAL DEN LÆSES BAGFRA.

4

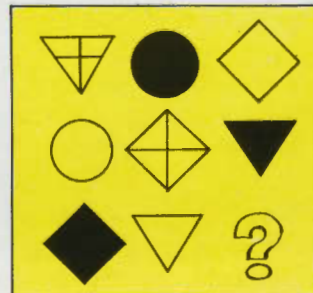

TAG DET MIDTERSTE BOGSTAV
I HVERT ORD OG FIND UD
AF, HVAD DER STÅR
HER.

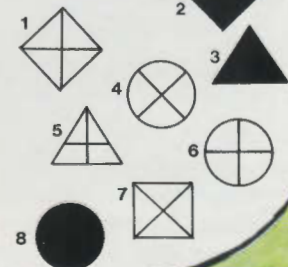
5

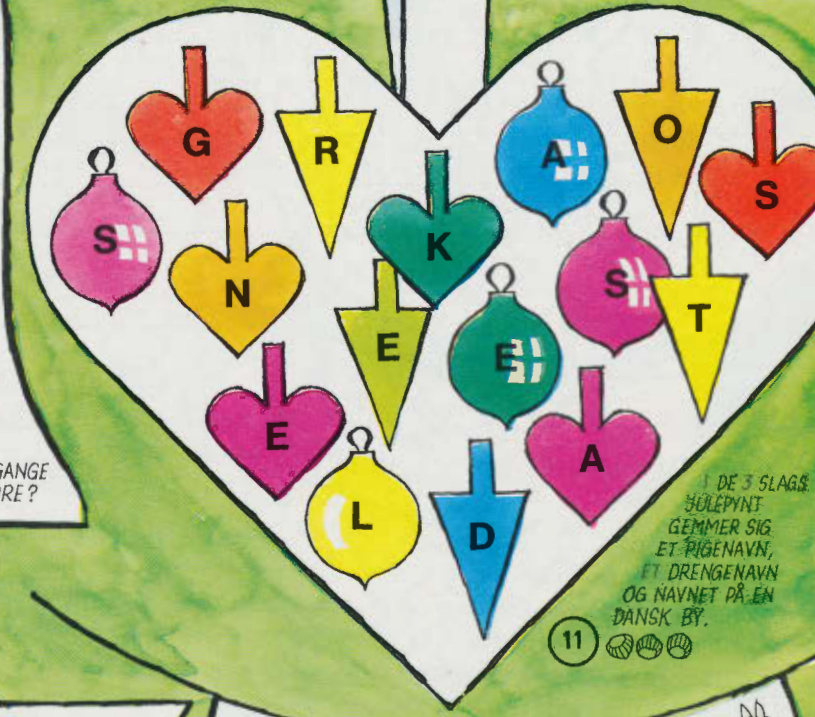
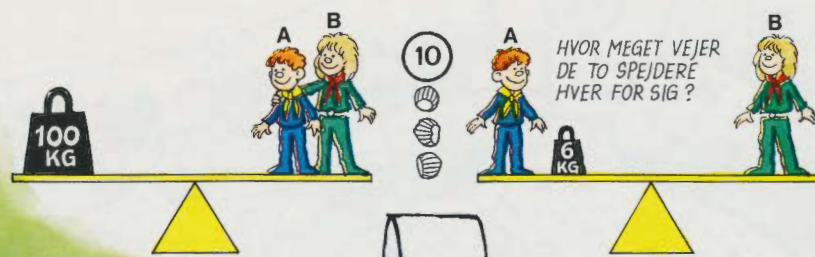

6

HVILKEN AF FIGURERNE
MANGLER I FELTET
TIL VENSTRE?

1: Telt Asivik Thule
2-4: Sovepose Asivik Rondane
5-7: Rygsæk Asivik trekker 50 BC
8-20: Lommelygte Micro Mag Lite
21-40: Kompas m. speil Suunto

En korrekt løst opgave giver det antal nødder, der er tegnet ved siden af. Når du har mindst 50 nødder, kan du være med i lodtrækningen om præmierne.

Skriv løsningerne på arket og send det, så vi

har det med posten senest mandag d. 9. januar 1995.

Sender du en kopi af arket, skal du klippe det lille hjørne af siden her og sende det med. Vinderne får meddelelse sidst i januar. Deres navne kommer også i Spejderbladene.

1		12	
2		13	
3		14	
4		15	
5		16	
6		17	
7		18	
8		19	
9		20	
10	A B	21	
11		22	
		23	
		24	
		25	

NAVN _____
 ADRESSE _____
 POSTNUMMER _____ BY _____
 ANTAL NØDDER _____

20

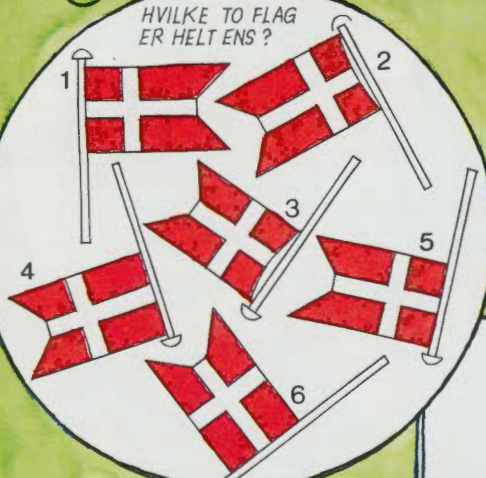
HVAÐ SIGER HJETERNE?

24

ER DET NISSEN, KATTEN
ELLER-MUSEN, SOM FINDER
VEJEN IND TIL RISENGRØDEN?

21

HVIKKE TO FLAG
ER HELT ENS?

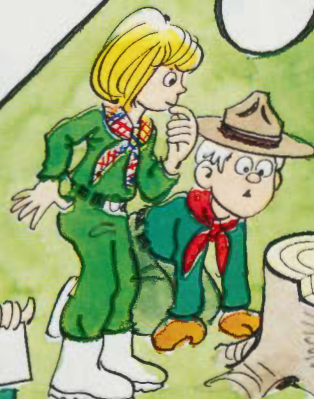
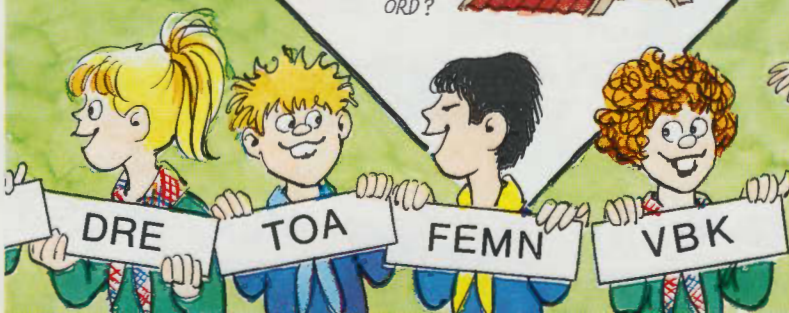
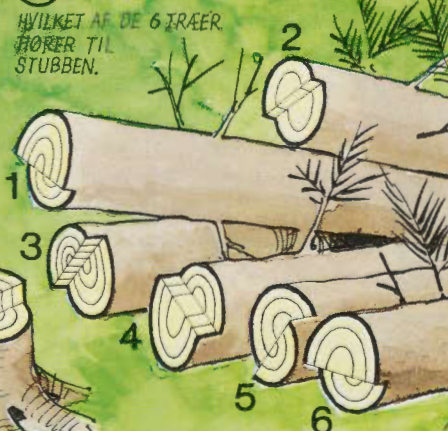
22

VED HJÆLP AF FÆRVER KAN
DU FINDE ET ORD I DE
FIRE JULE-
KUGLER.

23

KAN DU SÆTTE ORDENE
SAMMEN OG TO TIL
FIRE LÆNGERE
ORD?

25

HVIKKE AF DE 6 TRÆER
HØRER TIL
STUBBEN.

14

NÅR DU HAR
FUNDET UD AF,
HVOR MANGE DYR
DENNE SJOVE FYR
BESTÅR AF, SKAL
DU REGNE UD, HVOR
MANGE BEN DE
HAR TILSAMMEN.

15

ER DER 2, 3 ELLER 5 FEJL PÅ
TEGNINGEN TIL HØJRE?

16

HVILKEN
SILHUET ER
DEN RIGTIGE ?

19

HIER SKAL DU
TEGNE JULEPYN-
TENS VEJ TIL
KASSERNE, MEN DE
MÅ IKKE KRYDSE
HINANDENS VEJ.

18

KAN DU FINDE DE 9
SPEJDERES NAVNE
SELVOM HVERT
ANDET
BOGSTAV
MANGLER ?

KAN DU DELE PLADSEN OP I 4 LIGE STORE PATRULJE-
LEJPLADSER MED ET TILT PÅ HVER, MEN
UDEN AT FLYTTE NOGLE AF TELTENE.

17

GLADE GRØNNE PIGER

Sikken fødselsdag! Der var liv og glade grønne piger i tusindvis, da KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere fejrede 75 års jubilæum i København i Bededagsferien.

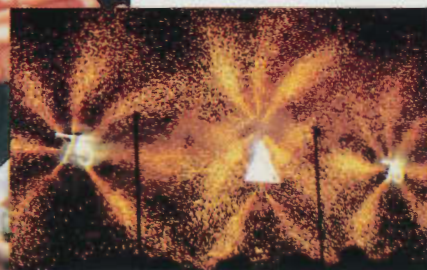

Foto: Merete Waterhouse

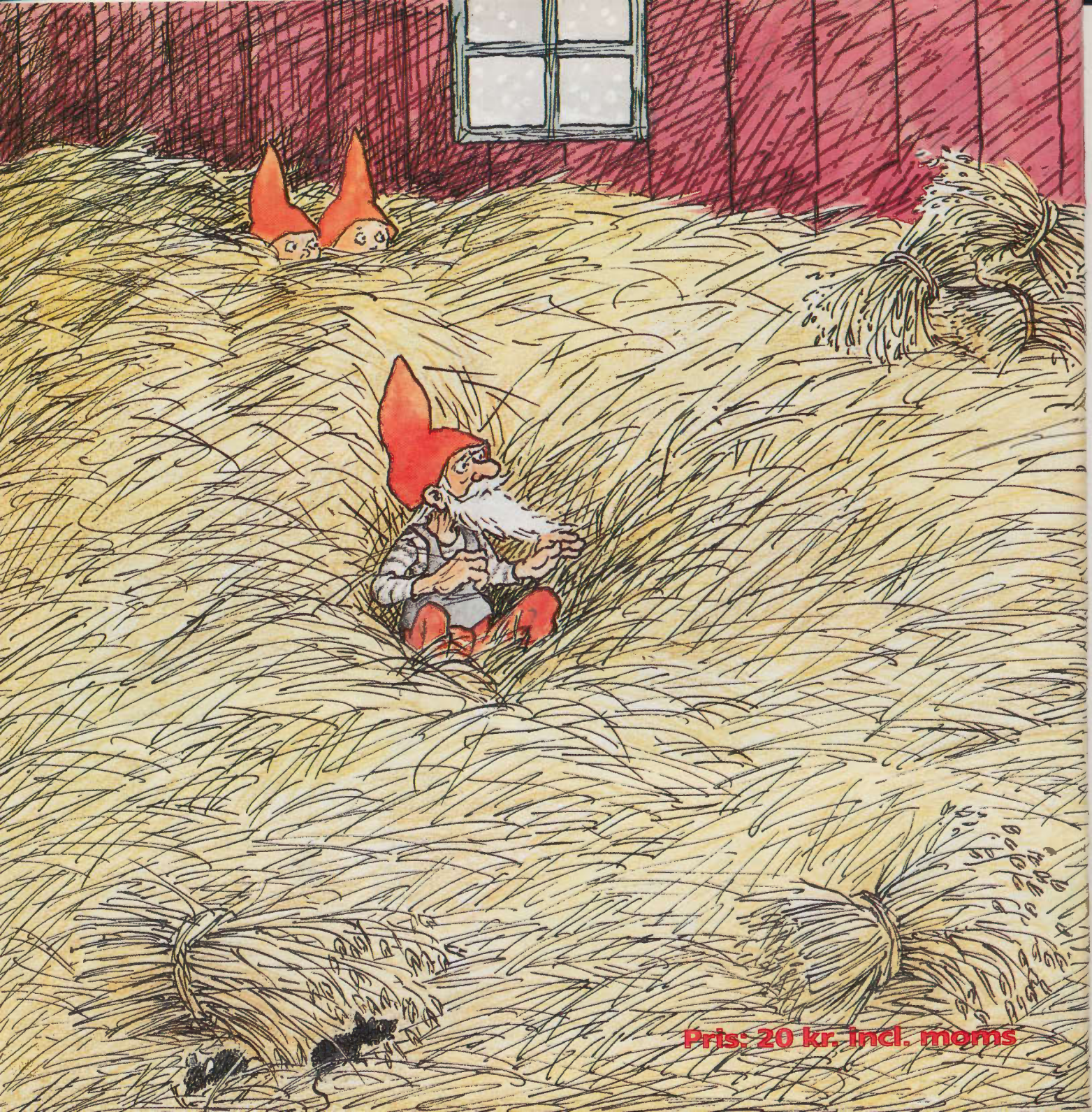

**SPEJDER
JUL
1994**

Udgivere: Danske Baptisters Spejderkorps • Det Danske Spejderkorps
KFUK-spejderne i Danmark, de grønne pigespejdere • KFUM-Spejderne i Danmark
Redaktion: Flemming Andersen, Claus Bjerre, Kirsten Lund Frandsen, Jytte Lauritzen, Karen Mathiasen,
Mette Tandal Olsen, Ingrid Windfeld-Lund, Vibeke Brandt Nielsen (ansvh.)
Omslagstegning: Tora Lund, **Nøddeknekkeren:** Per Illum, **Layout:** Per Christiansen,
Repro: Holdt repro, **Tryk:** Dansk Heatset Rotation

ISSN 01 08-1179/ISBN 87-7041-336-3 © Spejderforlaget a/s 1994 Pris: 20 kr. (incl. moms)

Pris: 20 kr. incl. moms